

STADSMENS

'Piazzolla gaf een zoen en zijn handtekening'

Deze dag kan niet meer stuk! Jacqueline Edeling speelt voor haar bezoek op bandoneon het wunderschone 'Melonga del Angel' van Astor Piazzolla. Zomaar spontaan, op een vroeg uur in de ochtend in haar huiskamer in Rijswijk. Eerder heeft de bandoneoniste/accordeoniste verteld dat ze, als zestienjarige, moest huilen van ontroering toen zij dit nummer van de Argentijn voor het eerst op een LP hoorde. Een aantal jaren later was Jacqueline in Leeuwarden bij een optreden van de tangomuzikant, bandoneonist en componist, die in 1992 is overleden. "De voorstelling was niet eens uitverkocht", zegt ze hoofdschuddend. "Na afloop heb ik hem verteld dat ik op een dag ook bandoneon zou spelen. Hij vond

'In een mouwloos shirtje pas ik in maat veertig, voor een blouse heb ik maat 46 nodig. Mijn armen zijn zo ontwikkeld door het elke dag uren studeren'

dat wel lief, gaf me een zoen op m'n wang en ik kreeg zijn handtekening in het programmaboekje. Het is een godsgeschenk dat ik hem indertijd heb gezien".

Ze maakte haar belofte waar. Jacqueline Edeling is nu één van de weinige vrouwen die professioneel bandoneon spelen. "Over de hele wereld gezien zijn ze op twee handen te tellen. Het is fysiek een zwaar beroep". Wijzend op haar stevige armen: "In een mouwloos shirtje pas ik in maat veertig, voor een blouse heb ik maat 46 nodig. Mijn armen zijn zo ontwikkeld door het elke dag uren studeren". Ze speelt in de ensembles Tango

Dorado, Tango Rosa Rio en het Trio Tangata. Jacqueline, expert op het gebied van balginstrumenten, arrangeert ook stukken. Met Tango Rosa Rio neemt zij binnenkort een cd op, die op 28 oktober in het Concertgebouw in Amsterdam wordt gepresenteerd. Carel Kraayenhof, haar mentor, neemt de cd in ontvangst. Op het programma staat die avond onder meer een stuk dat Kraayenhof alleen voor strijkers heeft gecomponeerd. "Het is een heel melancholiek stuk. Ik ga het zo arrangeren dat het ook in onze bezetting melancholiek blijft. En natuurlijk hoop ik stiltejes dat Carel met ons meespeelt".

Met Maaïke Bos (contrabas) en Margreet Markerink (piano), de twee andere vrouwen uit Tango Dorado, vormt zij Trio Tangata. "Met dit ensemble voeren we, naast klassieke tango's die we in een modern jasje hebben gestoken, ook eigen werk uit. Dat is heel bijzonder".

Trots

De naam van Piazzolla valt geregeld. Zo ook die van Carel Kraayenhof met wie zij al jarenlang bevriend is. Bovendien is hij haar leraar geweest op het conservatorium in Rotterdam waar zij bandoneon studeerde. Kraayenhof stopte met lesgeven, nadat hij in 2002 op het huwelijk van Willem-Alexander en Máxima de bruid aan het huilen had gebracht met het nummer van Piazzolla 'Adios Nonino' en daarmee beroemd werd. Jacqueline: "Hij is daarna op wereldtournee gegaan. Ik ben vlak ervoor bij hem afgestudeerd. Daar ben ik best trots op". Haar entree op het conservatorium was trouwens opmerkelijk. Tijdens een vakantie in Berlijn had ze een bandoneon gekocht. Drie weken later werd ze in Rotterdam meteen toegelaten tot de vakopleiding. "Dat gebeurt anders nooit. Het had wel enorme gevolgen voor mij. Ik moest verhuizen van Enschede naar hier; dat gooide mijn

Bandoneoniste Jacqueline Edeling: 'Het is fysiek een zwaar beroep'

hele leven overhoop". Jaqueline Edeling was zeven toen zij accordeonlessen kreeg. Later studeerde zij accordeon aan het conservatorium in Enschede. Ze raakte bekend met aanverwante instrumenten, bespeelde er twintig, maar beperkte zich uiteindelijk tot negen, waaronder de bandone-

on. Als dertienjarige raakte zij in de ban van folkmuziek. Ook dat heeft zij gemeen met Kraayenhof. Want: "Carel en ik hebben elkaar eind jaren tachtig in de folkmuzieksceen leren kennen. We speelden allebei harmonica en waren allebei gek op Ierse folkmuziek". Maar terug naar deze tijd. Tango Do-

rado, dat onlangs op de Argentijnse ambassade ter gelegenheid van de nationale feestdag speelde, was tot voor kort op tournee met Jenny Arenan en José Rivero. Komend seizoen begeleidt Tango Dorado Petra Berger. Toch een zangeres die je minder snel bij dit ensemble verwacht. Jacqueline, stellig: "Een bezetting als de onze kan allerlei mogelijke stijlen vertolken. De muziek van Petra Berger is Keltisch getint en past uitstekend in onze tangoklank".

Afgezien van de repetities voor de cd van Tango Rosa Rio is het werk bij de ensembles tijdelijk gestopt. Jacqueline Edeling is 'met reces', zoals ze zegt. Het betekent niet dat haar muziek stil valt. Juist in de maanden juli en augustus heeft Jacqueline, die dirigente is van twee koren, alle tijd om met haar luisterprogramma op te treden. Ter illustratie bespeelt zij deze ochtend diverse instrumenten. "Ik treed op brasserieën, huwelijken en allerlei andere partijen op, vertel over balginstrumenten en laat de verscheidenheid aan stijlen horen. Daarnaast geef ik aan bedrijven voorlichtingsdagen over balginstrumenten. Dat doe ik na de zomervakantie ook op basisscholen. Kinderen weten nog maar zo weinig van muziek. Mijn doel is de puurheid van muziek te promoten". Met enige regelmaat speelt ze op uitvaarten. Met het Trio Tangata bijvoorbeeld gaf Jacqueline Edeling een concert op de begrafenis van een jonge vrouw die aan kanker was overleden. "We hebben driekwartier Piazzolla gespeeld. In aanwezigheid van de kist. In het begin heb ik het een opgave gevonden om op een uitvaart te spelen. Inmiddels heb ik ontdekt dat nabestaanden een warme herinnering bewaren aan een goed afscheid. Ik zie er nu ook de waarde van in".

Joke Korving

Voor meer informatie: jacqueline@musicadetango.nl

Sloop gebouw Kessler Stichting

'Elke steen vertelt een verhaal'

Door Floor de Booy

Tienduizenden daklozen vonden er vanaf 1923 een veilig heenkomen. Voor bed, bad en brood, maar ook voor een luisterend oor, een vriendelijk woord of een arm om de schouder.

Eén ding is zeker: met de sloop van het opvanghuis voor dak- en thuislozen van de Kessler Stichting verdwijnt een stuk Haagse geschiedenis. Het gebouw aan de De La Reyweg verdwijnt, de herinneringen blijven. Elke steen vertelt een verhaal. Ruim een jaar volgden fotograaf Eric Kampherbeek en Elke Swart, hoofdredacteur van Haags Straatnieuws, de verhuisperikelen. Het resultaat is het boek 'Het moederhuis van de Kessler Stichting (1923 - 2009): portret van een instituut', het geeft een ontroerend laatste beeld van een uniek Haags gebouw en haar bewoners. Bram Schinkelshoek, directeur van de Kessler Stichting, is blij met het

Het passantenverblijf van de vrouwen. Foto: Eric Kampherbeek

boek dat onlangs in het Atrium werd gepresenteerd. "Het is een prachtig monumentje geworden, een erboetoon aan het huis en de bewoners met sprekende foto's en oprechte verhalen". Het is aan de gevel van

het gebouw nog niet te zien, maar aan de achterkant hebben bulldozers hun tanden er al in gezet. "Aan het einde van dit jaar ligt het helemaal plat", aldus Schinkelshoek. Het was een hele operatie om voor alle

bewoners tijdelijke, vervangende behuizing te vinden. "We zijn twee jaar bezig geweest met het regelen van het uitplaatsen, we hebben gelukkig veel hulp gehad van instellingen in de stad. De bewoners zagen er vreselijk tegenop om het opvanghuis te verlaten, maar toen het eenmaal zover was, ging het allemaal goed. Ze weten dat ze straks terugkomen op dezelfde plaats in een prachtig nieuw gebouw".

Ontroerend

Elke Swart was erbij op de verhuisdag. "Ik vond het zo ontroerend om te zien met hoeveel zorg ze hun weinige bezit inpakten. Ik ben ze later ook nog op hun tijdelijke adres gaan bezoeken, ze zaten erbij alsof ze nooit ergens anders hebben gewoond". Direct na de sloop wordt begonnen met de nieuwbouw. "Eind 2011 moet het nieuwe gebouw klaar zijn". Het ontwerp is van architectenbureau Soeters van Eldonk uit Amsterdam,

het bureau dat ook het ministerie van VWS (Helicon) ontwierp. Bram Schinkelshoek is ervan overtuigd dat ook de nieuwbouw van de Kessler Stichting straks de oude vertrouwde sfeer van veiligheid zal uitstralen. "De architecten hebben zich laten inspireren door het hospice in het Franse Beaune. In de Bourgogne heb je van die karakteristieke, gekleurde pannendaken. Dat krijgt ons nieuwe onderkomen óók. Het dak ligt als een behaaglijke, gekleurde wollen deken over het gebouw heen. Daarmee staat het symbool voor wat de Kessler Stichting altijd voor Den Haag is geweest en wil blijven: een veilige thuishaven voor wie tijdelijk geen eigen huis heeft".

Het Moederhuis van de Kessler Stichting (1923 - 2009): portret van een instituut. Uitgever: De Nieuwe Haagsche. ISBN: 978-946010-017-8. Prijs: € 12,50 (de opbrengst van het boek komt ten goede aan de Stichting Vrienden van de Kessler Stichting)